

Kde je ten „virus“? - Resetheus z.s.

 resetheus.org/kde-je-ten-virus

10. října 2023

články

Kde je ten „virus“?

Autor: Mike Stone

11. 10. 2023

Překlad

Eva Mertlíková

|

Zdroj

VIROLIEGY

MISSING

NAME: **SARS-COV-2**

Missing Since: **JANUARY 2020**

DOB: **???**

Age:

Sex:

Race:

Eyes:

Hair: **SPIKED**

Weight:

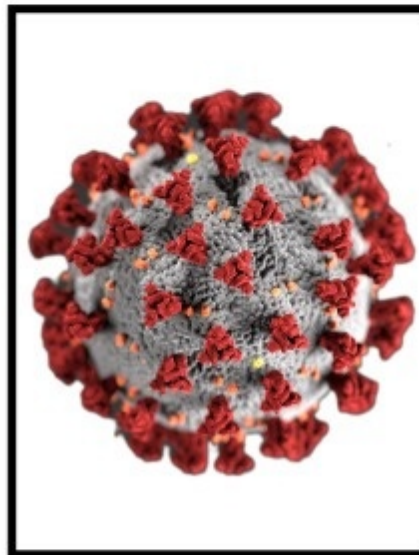
Height:

Glasses:

Scars:

Tattoos:

Wearing:

Last Seen: **NEVER**

IF YOU HAVE ANY INFORMATION,
PLEASE CONTACT

VIROLOGISTS

imgflip.com

Je nezvěstný: odjakživa.

„Žádný virus nebyl získán v naprosto čistém stavu. Dokonce ani promytá granula vakcinačního viru nelze akceptovat jako reprezentanty samotného viru. Proto nelze říci, že byl filtrován pouze virus, a nikoli virus připojený k agregátům proteinů nebo částicím degradovaných buněk.“

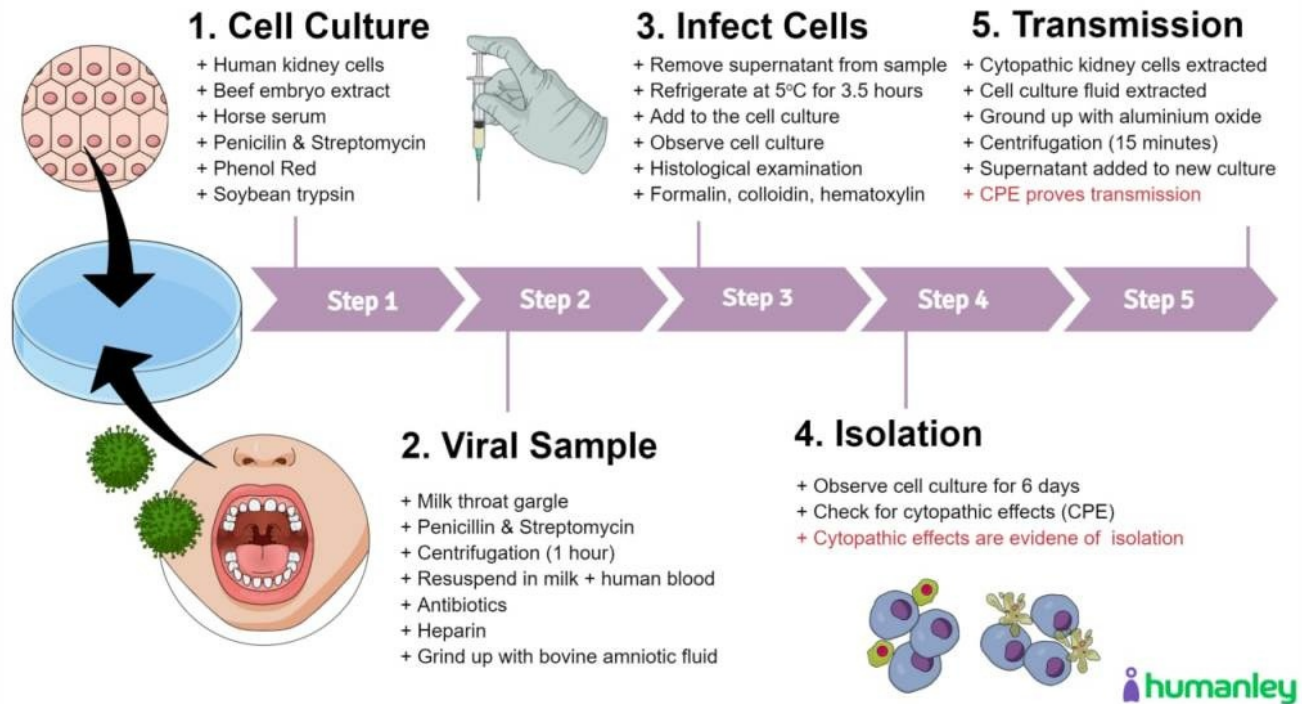
Thomas Rivers – Filtrovatelné viry: Kritický přehled

<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC374955/>

Výše uvedené tvrzení pochází od významného virologa Thomase Riverse z článku, který napsal v roce 1927 a v němž kriticky přezkoumává důkazy o filtrovatelných „virech“. Toto tvrzení vzniklo předtím, než bylo možné částice tak malé, jako jsou údajné „viry“, spatřit pomocí elektronového mikroskopu, neboť ten byl vynalezen až v roce 1931 a tato technologie se začala běžně používat až ve 40. letech 20. století. V době, kdy Rivers psal tento článek, neexistoval žádný vizuální důkaz existence jakéhokoli „viru“. Virologové předpokládali, že pokud tělní tekutiny od nemocného hostitele přefiltrují přes filtr, který nepropouští bakterie, bude výsledná tekutina obsahovat pouze částice „viru“. Jak však poznamenal Rivers, čistý vzorek, který by obsahoval pouze předpokládaný „virus“, se jim nepodařilo získat, protože v tekutinách po filtraci byly údajně přítomny agregáty proteinů a částice degradovaných buněk. Vždy se tedy vědělo, že tyto „virové“ vzorky obsahují další hostitelské materiály a kontaminanty, a to ještě předtím, než je bylo možné vizualizovat pomocí elektronového mikroskopu. Neexistoval však žádný důkaz, že by některý z nepurifikovaných hostitelských materiálů „virů“ ve skutečnosti někdy obsahoval.

Ani po Riversově přiznání z roku 1927 a s rozvojem technologií virologové nikdy nezískali čistý vzorek jakéhokoli „viru“ přímo z tělních tekutin hostitele. Na obrázcích „virů“, které dnes vidíme, jsou částice vytvořené po experimentu s buněčnou kulturou.

Enders' Virus Isolation Method

Pro ty, kteří buněčné kultury neznají, jde o metodu, kterou v roce 1954 vymyslel John Franklin Enders jako způsob kultivace „virů“ a která se ve virologii používá dodnes. Tyto kultury jsou přesným opakem jak purifikace, která znamená zbavení vzorku kontaminantů a cizích materiálů, tak izolace, která znamená oddělení od všeho ostatního v čistém stavu.

<p style="text-align: center;"><u>Purification</u></p> <p>To obtain the viral particles in a single form out of cell debris <i>i.e.</i> removal of all impurities.</p> 	<p>Isolation</p> <p>" 1: the state of being in a place or situation that is separate from others: the condition of being isolated</p> <p>2: the act of separating something from other things: the act of isolating something</p> <p>https://www.merriam-webster.com/dictionary/isolation</p>	<p>Isolate</p> <p>" 1: to set apart from others</p> <p>2: to select from among others especially: to separate from another substance so as to obtain pure or in a free state</p> <p>https://www.merriam-webster.com/dictionary/isolate</p>
--	---	--

Metoda buněčných kultur spočívá v tom, že se vezmou tělní tekutiny hostitele, které byly přidány do „virového“ transportního média obsahujícího antibiotika, antimykotika, fetální telecí krev (fetální bovinní sérum) a další živiny a chemikálie, a smíchají se buď se zvířecími, nebo rakovinnými buňkami udržovanými ve stejných materiálech. Tato nepurifikovaná směs hostitelských a cizích látek se inkubuje několik dní, dokud buňky nezačnou odumírat. Toto odumírání buněk, známé jako cytopatický efekt, se používá jako nepřímý důkaz toho, že v tělních tekutinách byl přítomen „virus“ a že se v důsledku kultivace replikuje. Obrázky „virů“, které vidíme, vznikají až po tomto procesu, protože podle Centra pro kontrolu a prevenci nemocí (CDC) „virové“ částice bez kultivace buněk purifikovat, izolovat a vizualizovat nelze.

On February 21, 2021, the subject matter expert (SME) stated the following:

The requester specifies that the requester would like documents related to isolation, defined by the requester as “separation of SARS-COV-2 from everything else also known as purification”; viruses need cells to replicate, and cells require liquid food, so this specific component of the request is outside of what is possible in virology. However, the SARS-CoV-2 virus may be isolated from a human clinical specimen by culturing in cell culture, as indicated in the previous round of response and produced below.

V mnoha rozhovorech s obhájci virologie se ukázalo, že stejně jako CDC nemohou předložit žádné důkazy o tom, že částice, které byly po experimentu s buněčnou kulturou prohlášeny za „viry“, byly skutečně přítomny v tělních tekutinách nemocného hostitele *před* tímto experimentem. Jejich existence je domněnkou virologů, protože před provedením experimentu nikdy nezjišťují, zda tyto částice v tekutinách skutečně byly. Jelikož před experimentem tělní tekutiny nekontrolují, neexistuje žádný důkaz, na jehož základě by mohli tvrdit, že „virové“ částice v tělních tekutinách byly a že se tyto částice v důsledku experimentu skutečně replikovaly. To je zásadní krok nejen z logického, ale i vědeckého hlediska, který v každé virologické práci zcela chybí. Nicméně ti, kdo hájí virologii, se nějak pokoušejí racionálně zdůvodnit, že získání samotných předpokládaných „virových“ částic z tělních

tekutin, aby je bylo možné charakterizovat, měnit a manipulovat s nimi před experimentem, není nutné. Toto nelogické uvažování se projevilo při výměně názorů, kterou jsem před několika měsíci vedl s antivakcinačním aktivistou Jeremym Hammondem:

”

Tvrdíte, že přítomnost viru musí být prokázána před inokulací na buněčnou kulturu, což je, jak jsem již vysvětlil, nesmyslné, protože právě replikace viru v buněčné kultuře je prostředkem, kterým vědci zjišťují, zda je ve vzorku virus přítomen.“

„Znovu opakuji, že vědci nemusí prokázat 100% purifikaci vzorku, aby přítomnost viru v tomto purifikovaném vzorku potvrdili.“

„To znamená, že ve vzorku mohou být přítomny částice podobných rozměrů jako viry, jako např. exozomy, které mají podobné rozměry jako obalené viry a které se obtížně oddělují centrifugací...“

Jeremy souhlasil s tím, že virologové před zahájením experimentů s buněčnými kulturami nikdy nekontrolují, zda částice, o nichž tvrdí, že jsou „viry“, v tělních tekutinách existují. Tvrdil, že tento krok je zbytečný, přestože dobře věděl, že v tekutinách jsou i jiné kontaminanty a částice a že neexistuje žádný přímý vizuální důkaz, že částice pozorované po kultivaci buněk byly na začátku v hostiteli přítomny. Ve skutečnosti ve svých argumentech proti mému článku o našem rozhovoru tento zásadní krok vynechal, přičemž potvrdil, že ve vzorku jsou jiné kontaminanty:

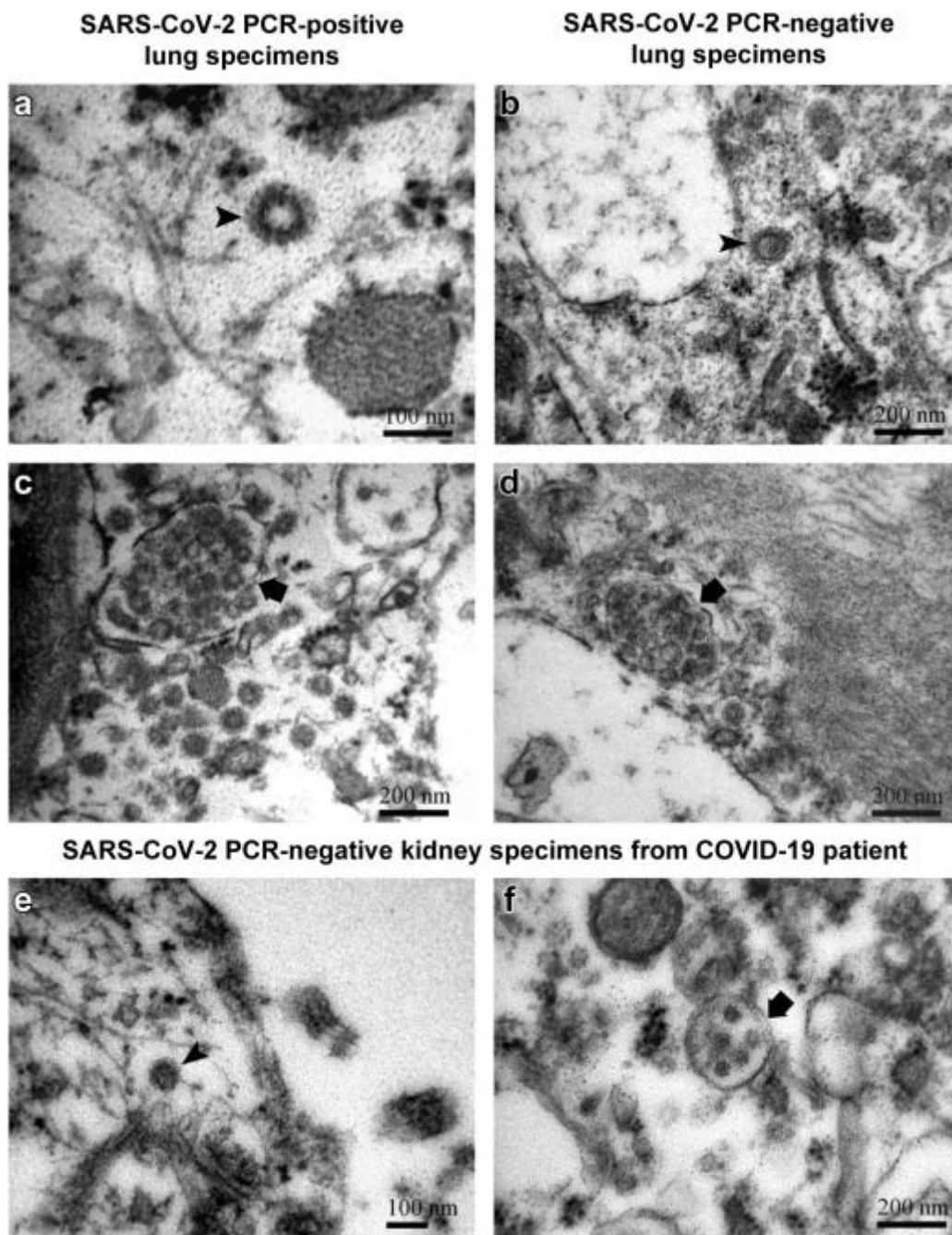
„Pokud je příčinou onemocnění pacienta virus, pak by vědci měli být schopni získat vzorek od pacienta, purifikovat tento vzorek centrifugací, aby se oddělily virové částice od většiny ostatního, co je ve vzorku, inokulovat buněčné kultury výsledným supernatantem a pozorovat cytopatický efekt a replikaci viru v inokulovaných kulturách ve srovnání s kontrolními kulturami, které inokulovány nebyly. To dělají.“

Jak je vidět, Hammond přešel od purifikace rovnou ke kultivaci buněk, aniž by vůbec uvedl krok, v němž se pomocí elektronové mikroskopie ověřuje, že vzorek byl skutečně prostý hostitelského materiálu a dalších kontaminantů (tj. purifikovaný) a že předpokládané „virové“

částice byly jedinými částicemi přítomnými v tekutinách (tj. izolované). Připustil, že v tekutinách jsou i další neznámé prvky, a přesto, podobně jako virologové, nějak zdůvodnil, že to není důležité a že virologové mohou zázračně odlišit částice, které nikdy předtím neviděli, jako „virus“ od moře dalších podobných a/nebo stejných částic, které vznikly po kultivaci:

*„Mike Stone tvrdí, že kromě exozomů **existují i jiné částice podobné velikosti a rozměrů jako ‚viry‘, které mohou být za tyto entity také zaměněny. To je pravda. Ale znovu opakuji, že vědci také mohou rozlišovat a rozlišují mezi viry a jinými částicemi, které mohou mít vzhled podobný virům.“***

Hammond sice neuvedl, jak virologové tohoto rozlišení z moře kontaminantů zázračně dosáhnou, ale já toto tajemství odhalím. Říká se mu metoda „ukázat a deklarovat“, při níž virologové náhodně vybírají z nepurifikovaných směsí částice, které vypadají jako jejich předem vytvořená představa o tom, jak by měl „virus“ vypadat, tím, že je zvýrazní pomocí malých šipek.

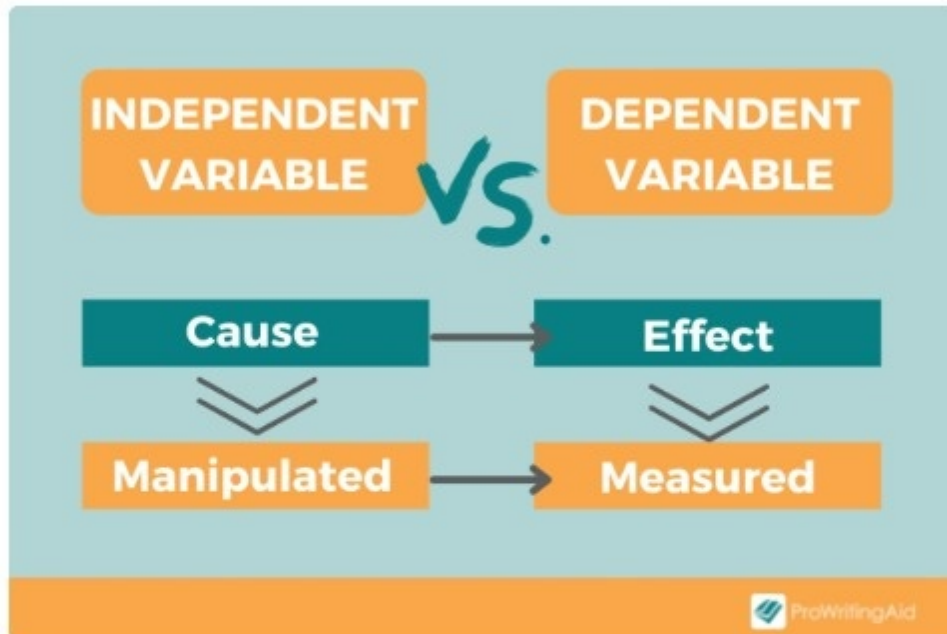
Snímky „SARS-CoV-2“ z transmisního elektronového mikroskopu: hra skončila

Virologové pak tvrdí, že v tomto nepurifikovaném nepořádku našli „virového“ viníka. Neexistuje však žádný důkaz, že vybrané částice jsou oním hledaným „virem“ ani žádný důkaz, že tyto částice byly přítomny v tekutinách původně před provedením experimentu. Je tedy snadné dojít k závěru, že částice, které jsou považovány za „virového“ viníka, jsou buď vedlejšími produkty otravy buněk, když se rozpadají a

odumírají, nebo nejsou ničím jiným než normálními a/nebo cizorodými agregáty proteinů a buněčnými zbytky, které jsou vždy přítomny, na což upozornil Rivers již v roce 1927.

Ačkoli pokus s buněčnou kulturou není z mnoha důvodů platným experimentem, je samozřejmě nevědecké začít jakýkoli experiment bez potvrzení přítomnosti nezávislé proměnné.

To truly understand dependent variables, we first need to know how to tell the difference between independent and dependent variables.

In the simplest terms, **an independent variable is the cause**, and **the dependent variable is the effect**. But it can be hard to figure out which is which when you're looking at any sort of study or experiment.

imgflip.com

Zjednodušeně řečeno, **nezávislá proměnná (independent variable)**

je příčina a závislá proměnná (dependent variable) je následek. Při zkoumání jakéhokoli druhu studie nebo experimentu však může být obtížné zjistit, která z nich je která.

Nezávislá proměnná je předpokládaná příčina, u které se zkoumá, zda vyvolává určitý následek, známý jako závislá proměnná. V případě virologie to znamená, že částice považované za „virus“ jsou nezávislou proměnnou a mají být k dispozici od začátku, aby je bylo možné během experimentu měnit a manipulovat s nimi. Nezávislá proměnná nemůže být konečným výsledkem a výtvorem experimentu. Všimněte si, že vědecká metoda vyžaduje, aby nezávislá proměnná (tj. příčina – předpokládané „virové“ částice) existovala ještě předtím, než vůbec dojde k jakémukoli experimentu.

1. Pozorujte jev
2. Alternativní hypotéza
 - Nezávislá proměnná (předpokládaná *příčina*)
 - Závislá proměnná (pozorovaný *následek*)
 - Řídící proměnné
3. Nulová hypotéza
4. Test/experiment
5. Analyzujte pozorování/data
6. Potvrďte/vyvráťte hypotézu

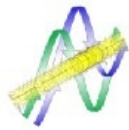
Jediný způsob, jak zajistit to, že „viry“ jsou k dispozici před experimentem, je purifikovat a izolovat předpokládané „virové“ částice z tělních tekutin nemocného člověka nebo zvířete, aby se prokázalo, že jsou v těchto vzorcích přítomny. To je nezbytné proto, aby virologové věděli, které částice mají po experimentu s buněčnou kulturou hledat, aby mohli ověřit, zda se částice v jejich nepurifikovaném nepořádku replikovaly. Jak jsme však viděli u Centra pro kontrolu a prevenci nemocí (CDC), pravidelně se nám dostává jedné výmluvy za druhou, proč je to nemožný úkol. Můj oblíbený příklad pochází od dr. Toma Cowana, který se zeptal virologa, zda je možné purifikovat a izolovat částice „viru“ přímo z tělních tekutin bez kultivace. Virolog odpověděl, že to není možné, protože v tělních tekutinách jednoho pacienta není

dostatek „viru“. Dr. Cowan chytře navázal a zeptal se virologa, zda by bylo v tekutinách dostatek „viru“, kdyby se spojily dohromady vzorky od deseti pacientů. Virolog odpověděl, že by k purifikaci a izolaci stále nebylo dost „viru“. Dr. Cowan počet vzorků stále zvyšoval, čímž virologa více a více znervózňoval, dokud nedosáhli počtu 10 000 sloučených vzorků. Nicméně, bez ohledu na to, na kolik vzorků se dr. Cowan dostal, virolog neustoupil ve své odpovědi, že v těchto sloučených vzorcích nebude dostatek „viru“ k purifikaci a izolaci. I když tento příběh vylíčil při různých příležitostech mnohem lépe než já, dr. Cowan tuto výměnu stručně popsal ve své vynikající knize *Zlomení kletby* (*Breaking the Spell*) následovně:

„Když se ptám lékařů nebo virologů, proč neprovedou tento jednoduchý, jasný, logický a racionální důkaz, který by prokázal existenci nového viru a to, že způsobuje onemocnění, slyším jednu ze dvou odpovědí. První je, že **v žádné tělesné tekutině nemocného člověka není přítomno dostatečné množství viru, aby bylo možné jej tímto způsobem najít.** Dokonce jsem se vědců ptal, zda by virus našli, **kdyby se shromáždila bronchiální tekutina od 10 000 lidí s ‚Covidem‘, ale odpověď byla stále stejná: ‚Není tam dostatek viru‘.** To samozřejmě vyvolává otázku, na základě jaké teorie tedy tvrdíme, že virus způsobuje onemocnění lidí? Na to neexistuje žádná odpověď.“

– Dr. Tom Cowan, *Zlomení kletby* (*Breaking the Spell*)

Podobné odpovědi od biologů, virologů, vědců atd. jsem v rámci výměn názorů na sociálních sítích dostal já i ostatní. Toto byla výmluva, kterou jsem dostal od biologa Thomase Baldwina, který se zabývá studiem „patogenních“ rostlinných „virů“ a na Twitteru vystupuje pod přezdívkou *Sense_Strand*:

Sense strand

@sense_strand

Replying to [@ViroLIEgy](#) [@Debunk_the_Funk](#)
and 12 others

I'm claiming there aren't enough
virus in a sample to purify and isolate
(yield loss) and infect a sample size
for replication.

You dumb fuck

9:08 PM · 16 Mar 23 · **3,799** Views

imgflip.com

„Tvrdím, že ve vzorku není dostatek virů k purifikaci
a izolaci
(ztráta výtěžnosti) a k infikování vzorku pro replikaci.
Ty hloupý idiote.“

Odpověď na úrovni.

Podobně odpověděl i docent Dirk Fausshauer, který vystudoval biologii a chemii a byl vedoucím výzkumné skupiny „Strukturní biochemie“ na katedře neurobiologie. V odpovědi jinému uživateli Dirk rovněž tvrdil, že před provedením experimentu s buněčnou kulturou prostě není k nalezení dostatek „virových“ částic:

Dirk ✈

@dirk_fasshauer

Replying to @Fckelonmusk1
@PChandr43659403 and
@Dirk_aus_Hessen

Cell culture is used to multiply the virus, as most of the time the sample does not contain enough material to purify the virus directly.

10:07 AM · 15 Mar 23 · 403 Views

1 Retweet 3 Quotes

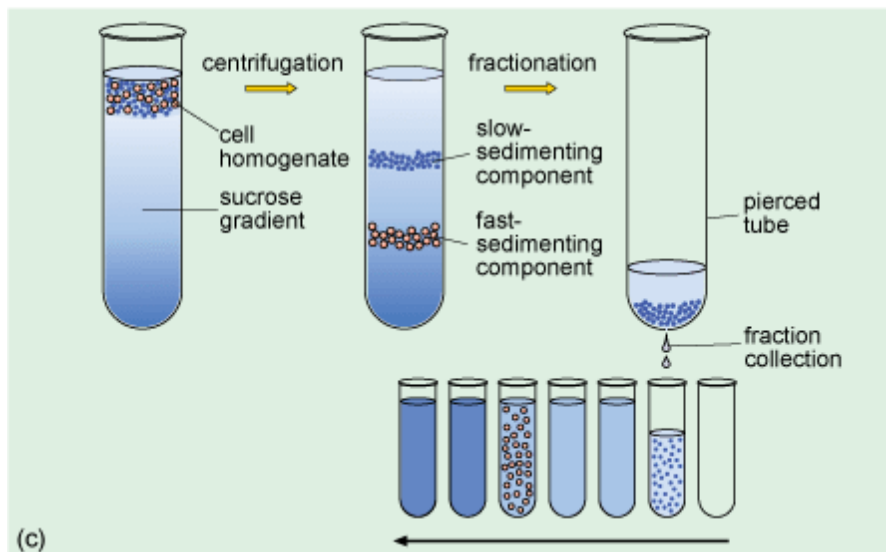
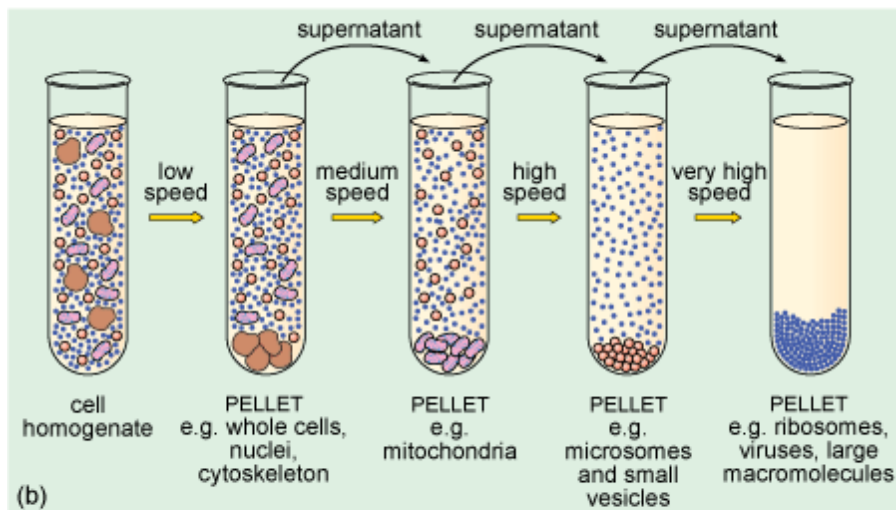
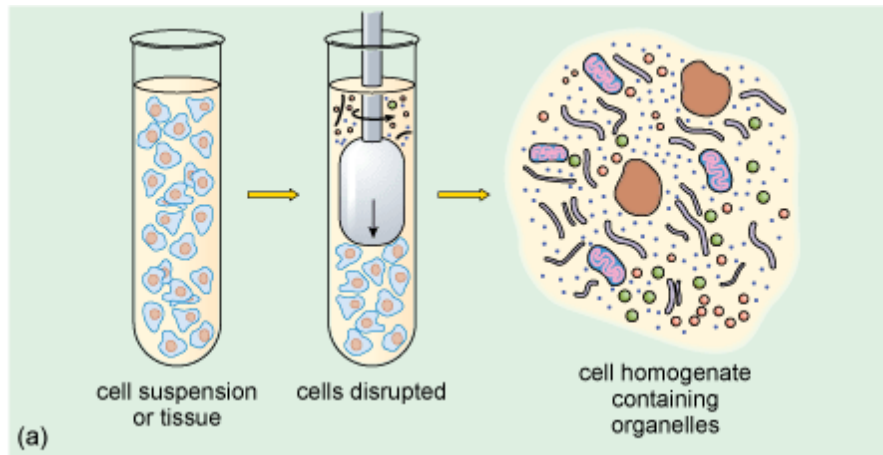
imgflip.com

„K namnožení viru se používá buněčná kultura, protože vzorek většinou neobsahuje dostatek materiálu k přímé purifikaci viru.“

Vidíme tedy, že CDC, virologové, biologové atd. mají dokonalou výmluvu, která činí jejich teorii o „virech“ nefalzifikovatelnou a zcela pseudovědeckou. Domnělé „virové“ částice z tělních tekutin nemocného člověka nebo zvířete jednoduše nemohou purifikovat a izolovat, protože k tomu prostě není k dispozici dostatek těchto patogenních částic, bez ohledu na to, kolik vzorků smícháte dohromady. „Viry“ údajně potřebují hostitelské buňky, aby se mohly replikovat v dostatečně velkém množství, aby je virologové mohli najít, což znamená, že jedinou možností je buněčná kultura. Nevadí, že hostitel by měl být dokonalou buněčnou kulturou a že tělo by se mělo hemžit miliardami, ne-li biliony „virových“ částic. Nevadí, že virologové nikdy neměli k dispozici žádné „viry“ v čistém stavu, které by mohli studovat, aby zjistili, že buněčná kultura vůbec je vhodný způsob

kultivace „virů“. Požadavek přímého důkazu toho, že částice pozorované po kultivaci buněk skutečně existují i v tělních tekutinách hostitele před provedením experimentu, je považován za směšný. Jak se opovažujeme předpokládat, že vzorek obsahuje nečistoty, jak uvedl Rivers, které nejenže zkreslují výsledky jakéhokoli experimentu, ale také znemožňují virologům tvrdit, že některá částice je viníkem, protože je nemohou všechny rozlišit. Máme se prostě smířit s tím, že purifikace a izolace předpokládaných „virových“ částic přímo z tělních tekutin je nejen nemožná, ale i zbytečná. Prostě není k dispozici dostatek částic, kontaminanty nejsou důležité a buněčná kultura je prostě způsob, jak se to dělá. Smiřte se s tím.

Proč bychom to však měli akceptovat? Uvedené zdůvodnění logicky nedává smysl, zejména když se podíváme na jejich vlastní fikci. Pokud se podle jejich teorie „viry“ v těle replikují v dostatečném množství, aby způsobily nemoc, pak by mělo být v tělních tekutinách nemocného člověka nebo zvířete přítomno dostatečné množství „virů“. Díky různým dostupným purifikačním postupům (centrifugace, filtrace, srážení atd.) by měli být schopni purifikovat a izolovat předpokládané „virové“ částice přímo z tělních tekutin ještě předtím, než vůbec dojde k experimentu.

Je potřeba prokázat, že tyto „virové“ částice se v tělních tekutinách skutečně nacházejí, a jakmile se to potvrdí, lze je použít jako platnou nezávislou proměnnou k prokázání patogenity přirozenou cestou „infekce“. Žádné výmluvy. Bohužel výmluvy stále přicházejí a jejich

konec je v nedohlednu. Jelikož se zdá, že virologové chtějí pokračovat v šarádě, že v tělních tekutinách není dostatek „virů“, aby je bylo možné najít před experimentem, pojďme prozkoumat, proč je současná obhajoba, kterou zastánci této lži nabízejí, nejen nelogická, ale na základě jejich vlastního smyšleného příběhu také zcela neuvěřitelná.

„Odhaduje se, že na naší planetě existuje 10 nonilionů (10 na 31. mocninu) jednotlivých virů – to je dost na to, aby bylo možné přiřadit jeden virus každé hvězdě ve vesmíru 100 milionkrát.“

<https://www.nationalgeographic.com/science/article/factors-allow-viruses-infect-humans-coronavirus>

Ano, čtete správně. Na naší planetě prý existuje 10 nonilionů „virů“. Zní to jako vymyšlené číslo, že? Žádný-milion (none-ilion). Je to však oficiální počet „virů“, které podle virologů obývají naše prostředí, obklopují nás a před kterými není úniku. S vědomím, že se nemůžeme ani pohnout, aniž bychom se s nějakým „virem“ nesetkali, nemělo by nás překvapit, že podle jejich fiktivního příběhu má každý člověk v sobě neustále „virom“, který se skládá z 380 bilionů „virů“. Ve skutečnosti jsme prý více „viry“ než lidmi, což se zdá být v rozporu s narativem, podle něhož jsou tyto entity vnějšími vetřelci. Spíše by dávalo větší smysl, kdyby počítačové kódy RNA, které údajně náležejí „virům“, pocházely z našeho vlastního genetického materiálu. Oni však chtějí, abychom neuvažovali logicky a prostě se s tím smířili:

Viry nám mohou pomáhat, stejně jako škodit

Odborníci zjišťují, jak využít 380 bilionů virů, které tvoří lidský virom.

„**Biologové odhadují, že na a uvnitř vašeho těla právě teď žije 380 bilionů virů** – desetkrát více než bakterií. Některé z nich mohou způsobit onemocnění, ale mnohé s vámi prostě koexistují. Koncem roku 2019 například vědci z Pensylvánské univerzity objevili v dýchacích cestách 19 různých kmenů redondovirů; hrstka z nich byla spojena s parodontózou nebo plicními chorobami, ale jiné by možná mohly bojovat s respiračními chorobami. Rychle se rozšiřující poznatky vědců jasně ukazují, že nejsme tvořeni primárně ‚lidskými‘ buňkami, které jsou občas napadány mikroby, ale že **naše těla jsou ve skutečnosti superorganismy společně žijících buněk, bakterií, plísni a virů, které tvoří nejpočetnější skupinu.** Nejnovější údaje ukazují, že až polovina veškeré biologické hmoty ve vašem těle není lidská.“

<https://www.scientificamerican.com/article/viruses-can-help-us-as-well-as-harm-us/>

Není to, že podle nich nejsme nic jiného než chodící a mluvící „viry“, trochu komplikací pro jejich tvrzení, že v tělních tekutinách nemocného člověka nebo zvířete není dostatek „virových“ částic, aby je bylo možné purifikovat a izolovat? Samozřejmě pro to mají v tomto fantastickém scénáři výmluvu, podle níž naprostá většina astronomicky nepředstavitelného množství „virů“ v nás a v našem prostředí je neškodná, což je kupodivu v rozporu se samotnou definicí toho, co má být „virus“:

The screenshot shows the Cambridge Dictionary page for the word 'virus'. The page is in English and features a dark blue header with the Cambridge Dictionary logo and search icons. Below the header, there are tabs for 'Definition', 'Example Sentences', and 'Word'. The main content area is divided into two columns. The left column contains the word 'virus' in a large font, followed by its part of speech 'noun' and its phonetic transcription. Below this, there is a section for 'plural viruses' and 'Synonyms of virus'. The main definition is numbered '1 a' and describes viruses as submicroscopic infectious agents. The right column shows the word 'virus' again, followed by its part of speech 'noun [C]' and its phonetic transcription. Below this, there is a section for 'virus noun [C] (DISEASE)' with a 'B2' level indicator. The definition in this section is 'an extremely small piece of organic material that causes disease in humans, animals, and plants:'. Below this, there are two bullet points: 'the chickenpox/flu/herpes/mumps virus' and 'Evidence suggested that the AIDS virus was spreading very quickly among the heterosexual community.'

Virus – některý z velké skupiny submikroskopických infekčních agens, které jsou obvykle považovány za neživé, extrémně složité molekuly, které obvykle obsahují proteinový obal obklopující jádro genetického materiálu tvořeného RNA nebo DNA, ale nemají polopropustnou membránu, jsou schopny růstu a množení pouze v živých buňkách a **způsobují různá závažná onemocnění u lidí, zvířat a rostlin.**

Virus – extrémně malý kousek organického materiálu, který **způsobuje onemocnění u lidí, zvířat a rostlin.**

Definice toho, co je to vlastně „virus“, se však neustále mění, přičemž původní latinský význam tohoto slova byl spíše „jed“ než obligátní nitrobuněčný parazit schopný replikace, způsobující onemocnění, jak je znám dnes.

virus (n.)

late 14c., "poisonous substance" (a sense now archaic), from Latin *virus* "poison, sap of plants, slimy liquid, a potent juice," from Proto-Italic **weis-o-(s-)* "poison," which is probably from a PIE root **ueis-*, perhaps originally meaning "to melt away, to flow," used of foul or malodorous fluids, but with specialization in some languages to "poisonous fluid" (source also of Sanskrit *visam* "venom, poison," *visah* "poisonous;" Avestan *vish-* "poison;" Latin *viscum* "sticky substance, birdlime;" Greek *ios* "poison," *ixos* "mistletoe, birdlime;" Old Church Slavonic *višnja* "cherry;" Old Irish *fi* "poison;" Welsh *gwy* "poison").

imgflip.com

Definice toho, co je „virus“, se ve skutečnosti postupem času změnila z původního významu „jed“ na význam rozpustné látky. Později byl považován za jakýsi enzym a nakonec za ferment. Odtud se na „virus“ začalo pohlížet jako na protein, který může přežít mnoho chemických procesů, a nakonec jako na drobného patogenní mikroba. K takové neustále se měnící definici dochází, když je v pracovně příliš mnoho autorů, kteří se snaží prosadit své představy o tom, čím by neviditelná entita měla být:

K historii raného výzkumu virů

„Virus je definován jako biologická entita skládající se z nukleové kyseliny a proteinu, jako komplex makromolekul, jehož genetický materiál tvoří buď DNA, nebo RNA a pro jehož replikaci musí být přítomny vhodné hostitelské buňky. **Tato definice (která zde není uvedena v plném znění) se výrazně liší od definice, která platila ještě na počátku 20. století: virus byl definován jako filtrovatelný, submikroskopický původce infekčních onemocnění, kterého nebylo možné kultivovat na neživých kultivačních médiích.** Při etiologickém výzkumu onemocnění byly přidány další dvě vlastnosti, schopnost reprodukce v infikovaném organismu a neomezená přenosnost z jednoho vnímavého organismu na druhý. Tato definice se omezuje na verbální projev specifického výzkumného postupu tím, že vysvětluje patogen na základě jeho reakcí na tehdy běžné bakteriologické experimentální podmínky. Nás zajímá především přechod od raného k modernímu pojetí viru a role měnících se podmínek během tohoto procesu.

Od počátku se na povahu viru objevovaly velmi rozdílné názory. **Byl považován buď za rozpustnou látku, enzym, ferment, vysokomolekulární proteiny, které mohou přežít řadu chemických procesů, aniž by ztratily svou infekčnost (tj. jde o organické látky bez vlastního života), nebo byl virus považován za obzvláště malého mikroba.** Zejména rostlinní patologové dospěli k závěru, že mikroblem je rozpustná látka nebo enzym. Historie jejich oboru je vedla k tomu, že uvažovali především o chemických sloučeninách. Patologové zvířat a lidí, kteří měli užší vztah k bakteriologii a cytologii, dávali přednost mikrobiálnímu pojetí.“

https://viroliogyhome.files.wordpress.com/2022/12/lc3bctkethehistoryofearlyvirusresearch_engl.pdf

Mělo by být jasné, že stejně jako virologové s oblibou mění běžně používané definice slov, jako to udělali s purifikací a izolací, rádi nás nechávají hádat, jaká je definice „viru“ v daný den. Je také jasné, že přímo z oficiálních zdrojů vyplývá, že se to okolo nás těmito těžko definovatelnými „viry“ neustále hemží. Podle oficiálního narativu se prý „viry“ zmocňují našich buněk, přebírají jejich mechanismy, aby vytvořily dostatečný počet kopií a nakonec z jediné buňky explodují tisíce těchto kopií neviditelné patogenní entity, které se pak šíří po celém těle a infikují další buňky. Tento proces probíhá stále dokola a výsledkem je nespočet kopií, což údajně vede k příznakům nemoci:

Co je virus?

„Jejich způsob replikace není binární (jeden se dělí na dva, dva na čtyři atd.), jako je tomu u většiny ostatních organismů, **ale probíhá jako exploze tisíců virových částic z jednoho viru během krátké doby.** Počet virů produkovaných v buněčné kultuře nebo v krvi se pohybuje **v desítkách milionů na mililitr média nebo krve.** Tento způsob replikace sám o sobě dělá viry jedinečnými.“

<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7122971/>

Zatímco výše uvedený zdroj uvádí desítky milionů „virových“ kopií na mililitr krve, ve skutečnosti se tvrdí, že pouhý mililitr tekutiny může obsahovat až 100 milionů „virů“:

Reakce odborníků na otázky týkající se COVID-19 a virové nálože

„Musíme se spíše obávat situací, kdy někdo dostane masivní dávku viru (nemáme údaje o tom, jak velká může být, ale tělní tekutiny od osob nakažených jinými viry mohou obsahovat milion **až sto milionů virů v jednom mililitru**), zejména vdechnutím.“

[expert reaction to questions about COVID-19 and viral load | Science Media Centre](#)

Tento příběh o tom, kolik „virů“ se údajně nachází v pacientovi se „SARS-CoV-2“, byl potvrzen v níže uvedené studii, která se zabývala „virovou“ náloží v různých vzorcích tělních tekutin na vrcholu infekce. Odhaduje se, že v jednom mililitru tekutiny bylo od 10 tisíc do 100 milionů „virových“ kopií:

Dynamika viru SARS-CoV-2 ve slinách infikovaných pacientů

„Virová nálož ve slinách byla srovnatelná s virovou náloží ve sputu a také ve výtěrech z krku a **pohybovala se v rozmezí přibližně 10^4 až 10^8 kopií na mililitr během prvního týdne výskytu příznaků.**“

<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7316041/>

Pro představu, kolik tekutiny to je, zde je praktické srovnání ukazující 50 milionů, 100 milionů a 200 milionů „virů“ na třech zlatých lžičkách.

Nezapomeňte, že podle oficiální verze neexistuje žádný způsob, jak „viry“ z těchto tří zlatých lžiček plných desítek až stovek milionů těchto malých prevítů purifikovat a izolovat. Mějte také na paměti, že virologové používají mnohem větší vzorky tekutin, a přesto stále tvrdí, že v nich prostě není dostatek „virů“ na to, aby se v nich bez kultivace daly přímo vizuálně prokázat. V jejich fantazii, aby mohli „virus“ vizualizovat, musí přidat virové transportní médium, fetální bovinní sérum a cizí buňky ke kultivaci, aby se „virus“ mohl replikovat natolik, že budou schopni viry z tohoto nepurifikovaného nepořádku „izolovat“ a najít. To se nezdá být příliš logické, že? Rozhodně ne, zvláště když v době vrcholící infekce někdo se „SARS-CoV-2“ údajně obsahuje od 1 miliardy do 100 miliard „virionů“:

Celkový počet a hmotnost virionů SARS-CoV-2

„Zde využíváme současné poznatky o koncentraci virionů u infikovaných osob k odhadu celkového počtu a hmotnosti virionů SARS-CoV-2 u infikované osoby. Přestože každá infikovaná osoba v sobě obsahuje v době vrcholící infekce odhadem **1 až 100 miliard virionů**, jejich celková hmotnost není větší než 0,1 mg.“

<https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/20503121221115053#table2-20503121221115053>

Uvádí se, že když člověk zakašle nebo kýchne, může být pokaždé rychlostí 50 mil/hod. vyvrženo 200 milionů „virových“ částic:

„Co urazí 6 stop rychlostí až 50 mil/hod. a nese **asi 200 milionů částic**? Kašel a kýchnutí.“

<https://www.tennessean.com/story/opinion/readers/2014/01/15/correctly-cover-a-cough-sneeze/4456383/>

Když k tomu připočteme tvrzení, že když je člověk infekční, vylučuje 100 miliard „virových“ částic denně nebo 10 milionů během jednoho výdechu, stává se neschopnost najít „viry“ v tělních tekutinách ještě absurdnější:

„Odhaduje se, že když je člověk nakažen virem, **může vylučovat sto miliard virových částic denně – to je asi 10 milionů na jeden výdech.**“

<https://spectator.us/face-masks-work-note-evidence/>

The Human Virome Contains Trillions of Viruses

Living within the mouth, gut, lungs and help form the immune response

imgflip.com

Lidský virom obsahuje biliony virů, které žijí v ústech, střevech a plicích a pomáhají vytvářet imunitní odpověď.

To je spousta „virů“ přítomných v „nakažených“ jedincích, které se nějak nedaří nalézt ani v jejich tělních tekutinách, ani nikde v prostředí. Jak by při nesčetném množství kopií těchto patogenních částic v lidských tekutinách vůbec virologové dokázali rozeznat jeden „virus“ od druhého? Podle jejich oficiální verze bude v každém jedinci v daném okamžiku jistě vždy přítomen více než jeden „virus“. Jenom lidská střeva údajně obsahují 140 000 různých druhů „virů“:

Vědci identifikovali v lidských střevech více než 140 000 druhů virů

„Viry jsou nejpočetnějšími biologickými entitami na planetě. Vědci z Wellcome Sanger Institute a Evropského bioinformatického institutu EMBL (EMBL-EBI) nyní **identifikovali více než 140 000 druhů virů žijících v lidských střevech, z nichž více než polovina nebyla nikdy předtím zjištěna.**“

<https://www.sciencedaily.com/releases/2021/02/210218142739.htm>

Kolik různých druhů „virů“ žije v každém člověku, když v nás neustále žije 380 bilionů „virů“ a jen v našich střevech je jich nejméně 140 000 různých druhů? Jak by mohl virolog s jistotou vědět, že částice považované za „viry“, které jsou na snímcích z elektronového mikroskopu po experimentu s buněčnou kulturou vybrány jako viník, jsou skutečně těmi, které hledá, a ne některými z dalších různých druhů, které se v nás skrývají? Údajně se to v nás hemží tolika variantami těchto neviditelných entit, že by bylo nemožné je všechny od sebe oddělit a tvrdit, že jedna je patogenní, zatímco jiná není. Když vezmeme v úvahu, že existuje nespočet dalších částic stejné velikosti a hustoty jako předpokládané „viry“, jako jsou proteiny, zbytky buněk, mikrovezikuly a další mikroorganismy, stává se tento úkol skutečně neuvěřitelným. Je to docela záhada, na kterou virologové nemají logickou odpověď.

Virologové se proto uchylují k nelogickým výmluvám, že v tekutinách prostě není dostatek „virů“, aby jej bylo možné najít před provedením experimentu s buněčnou kulturou. To by opět mělo vyvolat otázku, jak byla vůbec buněčná kultura určena jako vhodná metoda pro kultivaci „virů“, pokud „virus“ nebyl nikdy pozorován a studován? Chtějí, abyste tuto nepohodlnou nesrovnalost jednoduše ignorovali. Virologové popírají své vlastní příběhy o tom, jak se to v nás „viry“ jen hemží, a pokaždé, když tuto výmluvu použijí, přiznávají, že částice, které si vybrali jako svého strašáka, prostě není možné v tekutinách nemocného člověka nebo zvířete najít. Částice musí vytvořit pomocí polévky z buněčné kultury. Samozřejmě, že tato metoda sama o sobě povede k tomu, že po kultivaci buněk bude přítomno mnohem více

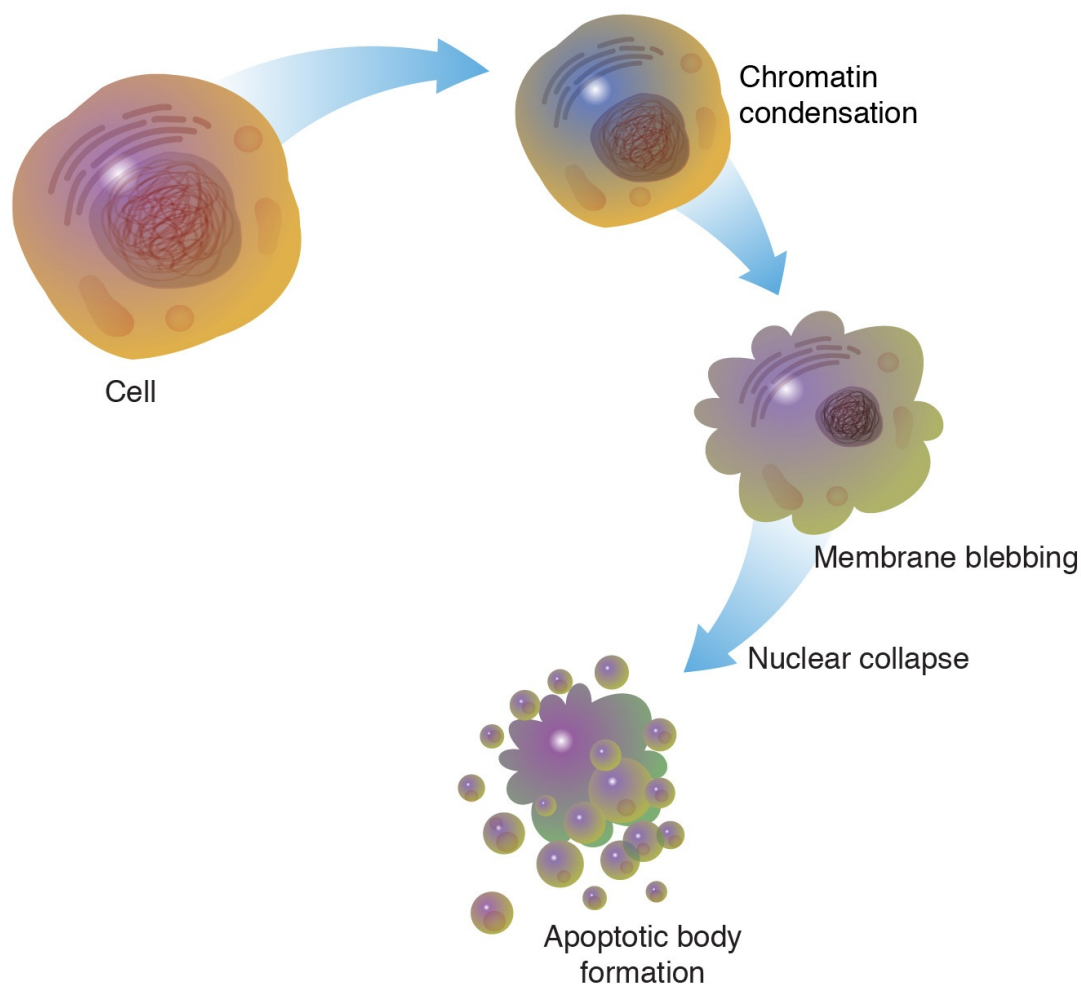
částic, protože ke vzorku bylo mnoho látek přidáno. Po skončení tohoto procesu si pak z nepurifikovaných tekutin obsahujících různé další cizorodé prvky mohou virologové vybrat určitého představitele „viru“. Jenom samotné fetální bovinní sérum bude obsahovat spoustu mikroorganismů.

„Je však důležité poznamenat, že **fetální bovinní sérum v lidských buněčných kulturách může vnášet do výzkumu artefakty**, protože lidské buňky kultivované s lidským sérem se chovají jinak než buňky kultivované s fetálním bovinním sérem.“

„Běžné fetální bovinní sérum **obsahuje velké množství extracelulárních vezikulů**, z nichž některé jsou exozomy.“

<https://www.labome.com/method/Fetal-Bovine-Serum.html>

V potaz vezměte rovněž to, že k této nepurifikované směsi se přidají také živočišné buňky, obvykle z ledvin kočkodana zeleného (Vero buňky), které se začnou rozpadat na další menší částice, protože jsou postupně vyhladověny a otráveny k smrti v procesu známém jako apoptóza.

Mělo by být naprosto jasné, proč virologové nemohou najít svůj „virus“ přímo v tělních tekutinách. I když nám říkají, že jsme až po okraj naplněni „viry“, částice vybrané jako představitelé fiktivní hrozby v nás ve skutečnosti neexistují a musí být vytvořeny pomocí velmi specifických receptů v laboratoři. Virologové musí přidat různé přísady, které buňky usmrtí, aby pak mohli výsledné náhodné částice z buněčných zbytků mylně interpretovat jako viníka, zatímco ve skutečnosti to byly toxické podmínky samotného experimentu, které virologům umožnily vykouzlit jejich ideální strašáky. To vytvořilo nefalzifikovatelnou premisu, protože jim je dovoleno ignorovat skutečnost, že neexistuje žádný přímý vizuální důkaz „viru“ v tekutinách předtím, než proběhla kultivace. Virologové mohou tvrdit, že takhle „viry“ prostě nefungují. Scénář vyžaduje hostitelské buňky, které

může virolog otrávit a zabít, aby vytvořil malebná mistrovská díla viditelná prostřednictvím elektronového mikroskopu. Z nějakého podivného důvodu to musí být cizí živočišná nebo rakovinná buňka, a ne buňky ze skutečného hostitele, z něhož je vzorek odebrán, aby se „virus“ mohl replikovat a mohl být vizualizován. Tento fiktivní narativ, vysvětlující nedostatek přímých důkazů o přítomnosti „viru“ v tělních tekutinách hostitele, bez této nefalzifikovatelné premisy nefunguje, a pokud by podvodné praktiky s buněčnými kulturami zmizely, zmizel by i „virus“. Jediný způsob, jakým bude „virus“ kdy pozorován, je tedy až po provedení experimentu s buněčnou kulturou, a nikdy nebude pozorován v purifikovaném a izolovaném stavu. To znamená, že nezávislá proměnná, která je pro vědeckou metodu naprosto zásadní a musí existovat, aby ji bylo možné měnit a manipulovat s ní, neexistuje před experimentem tak, jak by měla. Tato skutečnost zajišťuje, že virologie je pevně začleněna do kategorie pseudovědy, protože jejich „patogenní entita“ bude vždy chybět v samotných tělních tekutinách, ve kterých by sídlit měla, bez ohledu na to, kolik ŽÁDNÝCH-miliónů (NONE-ilionů) „virů“ se v nás a kolem nás údajně nachází.